

Joan Roca

MALEÏDA PANDÈMIA

(Cròniques Objectives, Viscudes I Documentades: 19)

EDICIONS **DOCUMENTA** BALEAR

2023

METAMORFOSI 1

Que la pandèmia ha fet anar el carro pel pedregar és una obvietat que no m'entretindrè a comentar perquè ja ha esdevingut un axioma i no cal afegir-hi cap mena d'argumentació, però el grau de perjudici que hagi causat en cada individu ja és cosa que només cadascú sap. Jo em limitaré a exposar-vos els fets succeïts a casa i, a partir d'aquest relat, traieu-ne les conclusions que considereu oportunes, encara que només siguin a tall de *moralina* que us permeti estar a l'aguait per a futurs confinaments que ningú no desitja però que tothom accepta com a més probables cada dia que passa.

Des que ens vam quedar tancats a casa per ordre de l'autoritat i amb la finalitat de fer front a l'expansió incontrolada d'un maleït coronavirus que aleshores amb prou feines si estava batejat, la vida ens va canviar per complet, sobretot a les persones que tenien certa tendència a la hiperactivitat i no sabien circumscriure els seus moviments a un espai reduït que fins llavors la majoria només aprofitava per als àpats i per a l'imprescindible descans.

Els qui érem conscients de la importància de mantenir el cos viu i despert a força de seguir-nos movent malgrat les limitacions evidents, vam posar-hi

un punt d'imaginació i vam crear circuits *indoor* per l'interior del pis aprofitant la disposició dels mobles que permetien traçar un recorregut circular. Els qui disposaven d'una terrassa gaudien d'una immensa sort perquè aquest circuit es podia derivar cap a l'exterior i la sola sensació de respirar aire pur (mai no ho havia estat tant com d'ençà que havia desaparegut el trànsit rodat) els ajudava d'allò més en la voluntat de mantenir el to muscular i el cervell més o menys vius.

A casa ho vam fer tots, sobretot el nen i la nena perquè això de posar la casa de potes enlaire els va encantar, però va resultar impossible fer entrar en raó el meu marit a qui l'anunci del confinament va suposar-li una garrotada massa dura i no se'n sabia avenir de cap manera. Va agafar un llibre, es va asseure al sofà i es passava les hores llegint i contemplant l'estrany tràfec de les tres persones que fèiem marxa atlètica al seu voltant. De tant en tant engegava la tele, però la monotemàtica oferta li aconsellava tancar-la de seguida, excepte quan en alguna d'aquestes cadenes generalistes feien una pel·lícula de l'oest que seguia amb fruïció perquè li permetia tenir el cervell ocupat en una trama simple que no requeria gaires dosis de raonament, tot i que al final va optar per deixar a la pantalla de forma quasi permanent els reportatges naturalistes de la segona cadena pública.

Només s'aixecava del sofà a les hores dels àpats, que encara compartíem tots quatre al voltant de la taula, però la manca de temes de conversa relatius a les vivències personals de cadascú, que eren absolutament idèntiques i intranscendents, de seguida va convertir aquesta estona en un oasi de silenci que només es veia

trencat pel soroll dels coberts damunt el plat o el de l'ampolla dringant amb el got a l'hora d'omplir-lo.

Potser va ser aquest el motiu pel qual un dia a l'hora de l'àpat del vespre va dir:

–Porteu-me el plat a la tauleta baixa del sofà que ja soparé aquí mateix.

–Ni aquesta mica d'esforç no penses fer? –vaig recriminar-li una mica ofesa.

–No hi veig cap mica de necessitat –només va comentar, i la nena sempre tan sol·lícita amb el pare va córrer a posar-li el plat davant del nas i acompanyar-lo amb un got, els coberts i el tovalló de paper.

Des de llavors, a la taula només hi sèiem tres, motiu pel qual el diàleg encara esdevenia més escarransit del que acostumava a ser.

Els dies anaven passant, i la imatge del meu home permanentment assegut al sofà va acabar esdevenint un element immutable del paisatge familiar, fins al punt que passàvem hores i hores ignorant la seva presència perquè d'alguna manera s'havia convertit en un element afegit al mobiliari del menjador.

–Si segueixes així, acabaràs criant arrels –li vaig dir més d'una vegada, sense aconseguir ni un trist comentari que intentés justificar la seva actitud.

Un dia, el nostre fill, que és d'allò més perspicaç i observador de mena, em va fer adonar d'un canvi a penes perceptible en l'aspecte del seu pare:

–Mare, t'has fixat que al pare li surten una mena de filaments estranys de les aixelles?

–I ara! Com ho has vist? –vaig mostrar la meua estranyesa.

–Ahir a la tarda, com que devia tenir calor, es va llevar la camisa i es va quedar una estona només amb aquella samarreta sense mànigues tan *friquí*.

–Vols dir que no t’ho imagines? –vaig contestar-li des de la certesa que, creatiu de mena com ens ha sortit, devia tractar-se d’alguna invenció del seu cervell hiper-motivat.

Fos com fos, no en vaig fer gaire cas fins ahir al matí quan em va fer tota la impressió que havia patit una certa deformació dels braços, que se li havien allargat, eixamplat i aplanat, però en adonar-me que ell, sempre tan hipocondríac, quan ho vaig esmentar no hi donava cap mena d’importància, vaig optar per no insistir-li i seguir fent les escasses activitats ordinàries que ens permet el període de confinament.

Que al vespre no volgués venir a dormir al llit i s’estimés més quedar-se estirat al sofà no em va fer gaire bona espina, però tampoc no estava per trencar-li la girada i vaig pensar: «Ja t’ho faràs, doncs.»

Ara, l’ensurt que ens hem emportat aquest matí quan damunt del sofà ha aparegut un musclo de mida gegantina ens ha deixat glaçats a tots tres. El nen i la nena s’ho han pres molt malament i no paraven de plorar i reclamar la presència paterna, i jo poc sabia què podia fer davant d’aquesta circumstància tan excepcional.

–De moment l’abrigarem amb una tovallola molla –he proposat en pensar que quan compro musclos i els haig de desar a la nevera acostumo a posar-los en un plat fondo i tapar-los amb un drap moll–. Almenys d’aquesta manera no es deshidratarà, pobre.

La proposta de la filla en el sentit de trucar al CAP perquè el veies un metge l'hem descartada de seguida, perquè corriem el risc que ens prenguessin per ximplets, sense comptar amb les seqüeles que podíem acabar patint si se n'assabentava algun mitjà de comunicació. Al final s'ha imposat el criteri del nen que optava per portar-lo a mar, en alguna cala recollida i poc concorreguda perquè pogués seguir fent la seva vida tranquil·la ara en forma de mol·lusc.

—Però haurem d'esperar que s'acabi el confinament, perquè ara mateix no podem sortir de la comarca —he dit per posar algun inconvenient bo i pensant en la feinada que suposaria el trasllat d'un cos tan feixuc.

—De moment deixem-lo a la banyera amb aigua i posem-hi uns quants grapats de sal —ha proposat la nena—. Ves a saber si d'aquí a uns dies no torna a transformar-se en el pare.

—Sí, estaria bé poder-lo recuperar —he comentat per tancar el tema i he vist com el nen corria a la cambra de bany per obrir l'aixeta.